

Ζ. ΘΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Έφιπποι βυζαντινοί αυτοκράτορες μπροστά στην τειχισμένη Πόλη¹.
Ελεφαντοστέινη κοσμηματοθήκη 10^{ου}-11^{ου} αιώνα. (θησαυρός καθεδρικού ναού Tzouzes, της Γαλλίας)

Παράσταση με κυνήγι λιονταριού (από άλλη πλευρά της ίδιας κοσμηματοθήκης).
Το έργο μεταφέρθηκε στη Γαλλία μετά την άλωση της Πόλης, το 1204.

¹ Η πόλη (προσωποποιημένη) αναμένει στην ανοιχτή Πύλη να προσφέρει το στέμμα σε έναν απ' αυτούς.

37. Η βυζαντινή Κύπρος

Η συμβολή της Κύπρου στην αναχαίτιση των εχθρών του Βυζαντίου ήταν μεγάλη. Στο έδαφός της έγιναν σκληρές πολεμικές συγκρούσεις και το νησί γνώρισε μεγάλες καταστροφές. Με ιδιαίτερη συνθήκη το νησί ανακηρύχθηκε «ουδέτερο και αυτοδιοικούμενο».

Στην Κύπρο κατοικούσαν Έλληνες από τα μυκηναϊκά χρόνια¹. Στα αρχαία χρόνια το νησί είχε ιδιαίτερη ανάπτυξη και διατηρούσε συχνές εμπορικές και πολιτιστικές επαφές με τον ελληνισμό της Μικράς Ασίας, της Αιγύπτου και της Μεγάλης Ελλάδας. Στα ρωμαϊκά χρόνια, ακολουθώντας τη μοίρα των άλλων ελληνικών περιοχών, κατακτήθηκε και κυβερνήθηκε από Ρωμαίους διοικητές.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος εκτίμησε ιδιαίτερα τη στρατηγική θέση² της Κύπρου και φρόντισε για την αξιοποίησή της. Έχτισε την κατεστραμμένη από σεισμό αρχαία πρωτεύουσά της **Σαλαμίνα** και την ονόμασε **Κωνσταντία**³. Όρισε ακόμη Βυζαντινό αξιωματούχο για τη διοίκηση του νησιού και τοποθέτησε ενισχυμένη φρουρά και ναυτική δύναμη για την ασφάλειά του. Την Κύπρο επισκέφτηκε και η μητέρα του, Αγία Ελένη, όταν γύριζε από τα Ιεροσόλυμα και ίδρυσε εκεί ναό.

Κύρια απασχόληση των κατοίκων του νησιού ήταν η γεωργία. Σιτάρι, λάδι, κρασί, μαστίχα, αρωματικά φυτά και μέλι ήταν τα πιο σημαντικά από τα προϊόντα τους. Πολλοί από τους κατοίκους των παραλίων ασχολούνταν με το εμπόριο και τη ναυτιλία. Σημαντική πηγή πλούτου ακόμη αποτελούσαν τα ορυχεία χαλκού και αργύρου, που λειτουργούσαν εκεί από τα μυκηναϊκά χρόνια.

Η Κύπρος δέχτηκε πρώτη την επίθεση των Αράβων, κατά τη ναυτική επέκτασή τους στα μέσα του 7ου αιώνα. Παρά την αντίσταση του πληθυσμού και των βυζαντινών πλοίων που στάθμευαν εκεί, κατέλαβαν την πρωτεύουσά της, λεηλάτησαν το νησί και κατέλυσαν τις βυζαντινές αρχές. Έβαλαν αραβικές φρουρές στις 14 μεγάλες πόλεις του νησιού κι εγκατέστησαν σ' αυτές αραβόφωνους πληθυσμούς από τις κατακτημένες περιοχές της Συρίας.

Το γεγονός αυτό ήταν βαρύ πλήγμα για το Βυζάντιο, επειδή η Κύπρος, μετά την απώλεια της Συρίας και της Παλαιστίνης, ήταν θέση «κλειδί», «ναυτικός προμαχώνας» και ορμητήριο των Βυζαντινών στην ανατολική Μεσόγειο. Γι' αυτό ο βυζαντινός στόλος επανήλθε καλύτερα οργανωμένος, ανακατέλαβε το νησί και ανάγκασε τους Άραβες ν' αποχωρήσουν.

Οι συγκρούσεις Αράβων και Βυζαντινών όμως στον χώρο του νησιού επαναλήφθηκαν πολλές φορές και είχαν ως αποτέλεσμα τις συχνές καταστροφές και λεηλασίες των περιουσιών, αλλά και τη σφαγή ή την αιχμαλωσία των κατοίκων του. Κι επειδή ο κίνδυνος αυτός

1. Το κάστρο της Καντάρας στον Πεδιαδάχτυλο. Οι συχνές αραβικές επιδρομές ανάγκαζαν τους κατοίκους της Κύπρου να καταφεύγουν σε οχυρωμένα μέρη του νησιού για να σωθούν.

¹ Αυτό βεβαιώνουν αρχαιολογικές και ιστορικές πηγές.

² Προσφέρεται για το σύντομο πέρασμα στις νότιες ακτές της Μικράς Ασίας και της Συρίας.

³ Ήταν χτισμένη κοντά στη σημερινή πόλη Αμμόχωστο.

ήταν αδιάκοπος, οι Κύπριοι ζήτησαν κι από τους δυο αντιμαχόμενους να δεχτούν την ουδετερότητα του νησιού, αναλαμβάνοντας την υποχρέωση να πληρώνουν έναν ετήσιο φόρο υποταγής και στους δύο.

Οι αντίπαλοι δέχτηκαν την πρόταση και την επικύρωσαν με συνθήκη ειρήνης. Σύμφωνα μ' αυτή, την εξουσία διοίκησης του νησιού είχε ο χριστιανός Αρχιεπίσκοπος και ένα συμβούλιο εκπροσώπων του λαού από τις 14 περιφέρειές του. Αυτός ο τρόπος αυτοδιοίκησης του νησιού κράτησε, με μικρές διακοπές, τριακόσια περίπου χρόνια, ως το 965 μ.Χ. Τότε ο Νικηφόρος Φωκάς νίκησε τους Άραβες, απελευθέρωσε τη Μεσόγειο από τους Σαρακηνούς πειρατές και ενσωμάτωσε ξανά την Κρήτη και την Κύπρο στο βυζαντινό κράτος.

Στη διάρκεια της τρίτης Σταυροφορίας, το 1191, η Κύπρος κατακτήθηκε από τους Σταυροφόρους. Την κυβέρνησαν οι Φράγκοι και οι Βενετοί μέχρι το 1571, χρονιά που την κατέλαβαν οι Τούρκοι. Εκείνη την εποχή χτίστηκαν οι εντυπωσιακοί καθεδρικοί ναοί της Αγίας Σοφίας στη Λευκωσία και του Αγίου Νικολάου στην Αμμόχωστο, που ακολουθούν τη γοτθική αρχιτεκτονική της Δύσης.

2. Τα προνόμια της Κύπρου στα βυζαντινά χρόνια

Το 448 μ.Χ. ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ζήνων παραχώρησε στον αρχιεπίσκοπο της Κύπρου το προνομιακό δικαίωμα να φορεί στις εκκλησιαστικές τελετές πορφυρά άμφια, να υπογράφει με κόκκινο μελάνι, να κρατεί αυτοκρατορικό σκήπτρο, αντί ποιμαντορικής ράβδου, και να ασκεί κοσμική εξουσία στο νησί. Τα αυτοκρατορικά αυτά προνόμια της εκκλησίας σεβάστηκαν, στους αιώνες που ακολούθησαν, όλοι σχεδόν οι κατακτητές του νησιού και εξακολουθούν να διατηρούνται μέχρι σήμερα.

Ιστορία του Ελληνικού Έθνους
(Εκδοτική Αθηνών)

3. Ψηφιδωτή εικόνα, από την Παναγία την Αγγελόκτιστη, στο Κίτιο της Κύπρου.

4. Οι θετικές πλευρές της ουδετερότητας

Η συνθήκη Βυζαντινών και Αράβων για την ουδετερότητα της Κύπρου υποχρέωνε και τους δύο να μην επεμβαίνουν στα θέματα διοίκησης και λατρείας των κατοίκων του νησιού. Η συμφωνία αυτή:

- προφύλαξε τους Κύπριους χριστιανούς από τον εξισλαμισμό,
- εμπόδισε τη μεταφορά της εικονομαχικής διαμάχης των Βυζαντινών στην Κύπρο,
- έκανε το νησί καταφύγιο πολλών εικονολατρών που είχαν διωχθεί από το Βυζάντιο ή χριστιανών από τις αραβοκρατούμενες γειτονικές περιοχές και
- βοήθησε τη συνέχιση της εικονογραφίας, που είχε διακοπεί στο Βυζάντιο.

38. Η διπλωματία των Βυζαντινών

Οι Βυζαντινοί εξασφάλιζαν την ειρηνική συνύπαρξη με τους γειτονικούς τους λαούς με πολλούς διπλωματικούς τρόπους. Αυτοί οι τρόποι όμως ήταν αποδοτικοί, όσο το κράτος τους ήταν οικονομικά και στρατιωτικά ακμαίο.

Γύρω από τα σύνορα του βυζαντινού κράτους ζούσαν πολλοί λαοί, που συχνά φέρονταν εχθρικά απέναντί του. Αυτό του δημιουργούσε συχνά κινδύνους και έπρεπε να είναι διαρκώς έτοιμο να τους αντιμετωπίσει. Γι' αυτό, από τη μεταφορά της πρωτεύουσας, οι αυτοκράτορες είχαν πάρει σειρά από αμυντικά μέτρα που περιόριζαν αυτούς τους κινδύνους.

Επειδή όμως οι πόλεμοι, σε όλες τις εποχές, δε λύνουν τα προβλήματα αλλά συχνά δημιουργούν περισσότερα, οι Βυζαντινοί φρόντιζαν να διατηρούν ειρηνικές σχέσεις με τους γείτονές τους με πολλούς τρόπους και ιδιαίτερα με τη **διπλωματία**¹. Έτσι από τα πρώτα **βυζαντινά χρόνια**² οι αυτοκράτορες:

- Έκαναν **συμμαχίες** ή υπέγραφαν **συνθήκες ειρήνης** με κάποιους γειτονικούς λαούς, για ν' αντιμετωπίσουν ανενόχλητοι κάποιους άλλους.
- Κατέβαλλαν σε ορισμένους από αυτούς χρημάτα, με τον όρο να μην επιτίθενται οι ίδιοι ή να εμποδίζουν άλλους να βλάπτουν το Βυζάντιο.
- Πρόσφεραν φιλοξενία στους άρχοντες και στους πρεσβευτές των συμμαχικών χωρών.
- Συνόδευαν τις συμφωνίες τους με πλούσια δώρα και τιμητικούς βυζαντινούς τίτλους.
- Δέχονταν τα παιδιά των ξένων αρχόντων ή των αξιωματούχων τους να σπουδάσουν, συχνά δωρεάν, στα βυζαντινά σχολεία ή πανεπιστήμια.
- Έκαναν ιδιαίτερες συμφωνίες για την προστασία των εμπορικών δρόμων και των προϊόντων που μεταφέρονταν από άλλες χώρες στο Βυζάντιο.

Οι Βυζαντινοί προστάτευαν τους ξένους εμπόρους και τους επισκέπτες της χώρας τους. Σε κάποιους από αυτούς μάλιστα (*Ρώσους, Βενετούς, Γενουάτες*) είχαν παραχωρήσει ιδιαίτερες περιοχές για τη διαμονή τους στην Πόλη και προνόμια για τις εμπορικές τους δραστηριότητες.

Την Κωνσταντινούπολη επισκέπτονταν ακόμη άνθρωποι

1. Οι Βυζαντινοί προστάτευαν τους ξένους εμπόρους.

¹ **διπλωματία**: όλες οι ενέργειες που κάνει μια χώρα προς τα άλλα κράτη, για να προωθήσει ή να διαφυλάξει τα συμφέροντά της, χωρίς να καταφύγει στα όπλα.

² **βυζαντινά χρόνια**: 330 μ.Χ.-1453 μ.Χ.

από κάθε περιοχή του κόσμου. Πολλοί από αυτούς μάθαιναν και μιλούσαν την ελληνική γλώσσα, για να επικοινωνούν με τους Βυζαντινούς αλλά και για να συνεννοούνται μεταξύ τους.

Οι Βυζαντινοί ήταν καλά πληροφορημένοι για τις γειτονικές τους χώρες από δικούς τους ανθρώπους που έφταναν στην Πόλη ως επισκέπτες, έμποροι, μισθοφόροι ή στρατιωτικοί φυγάδες. Επίσημες κρατικές αποστολές ακόμη, με ειδικούς και διερμηνείς, επισκέπτονταν συχνά τις άλλες χώρες για να προετοιμάσουν ή να ολοκληρώσουν τις συμφωνίες τους με το Βυζάντιο. Οι πρεσβευτές αυτών των αποστολών έφερναν μαζί τους, εκ μέρους του αυτοκράτορα, πολύτιμα δώρα, κοσμήματα και μεταξωτά για τους άρχοντες και τους αξιωματούχους της ξένης χώρας.

Στις αποστολές αυτές μετείχαν συχνά και ιεραπόστολοι, οι οποίοι φρόντιζαν για τον εκχριστιανισμό αυτών των λαών. Σε αρκετές περιπτώσεις μάλιστα οι ιερωμένοι αυτοί αποδείχτηκαν και ικανοί διπλωμάτες, που βοήθησαν στην ειρηνική συνύπαρξη των λαών αυτών με τους Βυζαντινούς.

Σημαντική πλευρά της βυζαντινής διπλωματίας, τέλος, αποτελούσαν **οι γάμοι** ανάμεσα σε **βυζαντινές πριγκίπισσες** και σε ξένους ηγεμόνες. Οι γάμοι αυτοί, στις περισσότερες περιπτώσεις, συνέβαλλαν στην ειρήνη και τη συνεργασία ανάμεσα στους λαούς και οι πριγκίπισσες αυτές γίνονταν οι καλύτεροι πρεσβευτές του Βυζαντίου στις νέες πατρίδες τους.

- Ποιους διπλωματικούς τρόπους χρησιμοποιούσαν οι Βυζαντινοί για να διατηρούν ειρηνικές σχέσεις με τους γειτονικούς και τους άλλους λαούς;
- Γιατί οι βυζαντινοί συνόδευαν τις αποστολές τους με πολύτιμα δώρα; Συνηθίζεται κάτι ανάλογο σήμερα;

2. Η διπλωματία «των ξένων όπλων»: Το ιππικό των Ρώσων κυνηγά τους Βούλγαρους. Η εικόνα αναφέρεται στην περίοδο που οι Ρώσοι συνεργάστηκαν με τους Βυζαντινούς εναντίον των Βουλγάρων (δες κεφάλαιο 22). (Μικρογραφία από βουλγαρικό χειρόγραφο, Βιβλιοθήκη Βατικανού)

3. Ξενιτεμένες βυζαντινές Πριγκίπισσες

«Στην πολιτική δράση των Βυζαντινών ξεχωριστή θέση έχουν οι γυναίκες-πριγκίπισσες, που πήγαιναν σε μακρινές χώρες για να γίνουν γυναίκες των αρχηγών ή των αρχόντων τους. Η θυσία αυτών των γυναικών, που άφηναν το θαύμα του Βοσπόρου και τον πλούτο της βυζαντινής αυλής για να πάνε σε ξένες και συχνά αφιλόξενες χώρες ήταν πολύ μεγάλη. Πήγαιναν όμως. Και άπειρες φορές η στάση τους και η δική τους θυσία έσωσε τη Θεοφύλακτη Πόλη από ολόκληρες βαρβαρικές επιδρομές».

Ρόζα Ιμβριώτη,
Η γυναίκα στο Βυζάντιο

3.α. Γάμος βυζαντινής πριγκίπισσας με ξένο ηγεμόνα.

4. Η διπλωματία του χρήματος

Ο Ιουστινιανός, για να εισβάλει απερίσπαστος στη Δύση, υπέγραψε συνθήκες ειρήνης με τους Πέρσες και «μικρές συμμαχίες» με άλλους λαούς των ανατολικών και των βορείων συνόρων, ασύμφορες οικονομικά για το βυζαντινό κράτος. Κάποιες μάλιστα έκαναν τέτοιες παραχωρήσεις προς αυτούς, ώστε εκτός από την οικονομία έβλαψαν σοβαρά το γόητρο του κράτους και του ίδιου του αυτοκράτορα.

Προκόπιος, *Υπέρ των πολέμων*

39. Η γυναίκα στη βυζαντινή κοινωνία

Η ζωή της γυναίκας στο Βυζάντιο επηρεαζόταν από τους νόμους και τις συνήθειες της εποχής, που την ήθελαν κατώτερη από τον άνδρα. Με την επίδραση του χριστιανισμού και την πάροδο του χρόνου όμως η θέση των γυναικών βελτιώθηκε και η παρουσία τους στην κοινωνική ζωή του Βυζαντίου ήταν σημαντική.

Στην πρώτη βυζαντινή περίοδο η νομοθεσία για τη γυναίκα παρέμεινε ίδια με τη ρωμαϊκή και συμπληρώθηκε με τις συνήθειες που βρήκε στην ανατολική αυτοκρατορία, μετά τη μεταφορά της πρωτεύουσας στο Βυζάντιο. Οι συνήθειες αυτές ήθελαν τη γυναίκα να μένει διαρκώς στο σπίτι. **Ενάρετη** θεωρούσαν την ανύπαντρη που ήταν υπάκουη στον πατέρα της και την παντρεμένη που ήταν υποταγμένη στον άνδρα της.

Η νομοθεσία του Ιουστινιανού όμως, επηρεασμένη από τον χριστιανικό λόγο και την επιμονή της αυτοκράτειρας Θεοδώρας, έδωσε αρκετά δικαιώματα στη γυναίκα μέσα στην οικογένεια και όρισε τον γάμο ως «**κοινωνία θείου και ανθρωπίνου Δικαίου**».

Όπως αναφέρθηκε και αλλού,¹ τα κορίτσια δεν πήγαιναν στο σχολείο. Έμεναν κοντά στη μητέρα τους και βοηθούσαν στις εργασίες του σπιτιού. Πλάι της ασκούσαν στη μαγειρική και στη φροντίδα των μικρότερων αδελφών τους. Μάθαιναν ακόμη να υφαίνουν, να κεντούν και να πλέκουν. Οι μητέρες που ήξεραν γράμματα, μάθαιναν στις κόρες τους ανάγνωση, γραφή, τραγούδια του λαού και ψαλμούς της εκκλησίας.

Η πιο συχνή έξοδός τους από το

1. Γυναίκες σε θρησκευτική πομπή την εποχή του Ιουστινιανού. (Ψηφιδωτή τοιχογραφία, Άγιος Απολλινάριος, Ραβέννα)

2. Μητέρα μαθαίνει ανάγνωση και γραφή στην κόρη της.

¹ Δες κεφάλαιο 12.

σπίτι ήταν η μετάβασή τους στην εκκλησία, με τη συνοδεία των γονιών τους. Κι εκεί όμως παρακολουθούσαν τη λειτουργία από ξεχωριστό χώρο, τον **γυναικωνίτη**. Έπαιρναν ακόμη μέρος στις οικογενειακές και τις τοπικές γιορτές, στις οποίες έβρισκαν ευκαιρία να χορέψουν και να διασκεδάσουν. Με τη συγκατάθεση των ανδρών ή των γονιών τους πολλές Βυζαντινές πήγαιναν στα δημόσια λουτρά της Πόλης.

Η νόμιμη ηλικία του γάμου για τις γυναίκες άρχιζε στα δώδεκα χρόνια και για τους άνδρες στα δεκατέσσερα. Για τον γάμο των κοριτσιών ήταν απαραίτητη η συγκατάθεση του πατέρα. Αν αυτός δε ζούσε, τη φροντίδα αυτή είχαν η μητέρα και οι μεγαλύτεροι αδελφοί τους.

Παρά τα εμπόδια των νόμων και των παραδόσεων, που όριζαν ότι **«δεν επιτρέπεται στις γυναίκες να καθίζουν στο εργαστήριο, να πωλούν και να αγοράζουν»**, πολλές γυναίκες σταδιοδρόμησαν σε επαγγέλματα της αγοράς και ιδιαίτερα σε όσα είχαν σχέση με τα υφάσματα. Οι βυζαντινές πηγές μιλούν ακόμη για γυναίκες ιατρούς, μαίες, «δασκάλες κόμμωσης και ραπτικής», αλλά και ιδιοκτήτριες καταστημάτων τροφίμων.

3. Οι γυναίκες στο Βυζάντιο διακρίνονταν στο εμπόριο των υφασμάτων.

Οι γυναίκες των αρχοντικών οικογενειών είχαν σημαντική παρουσία στην κοινωνική ζωή του Βυζαντίου. Πολλές από αυτές διακρίθηκαν ως αυτοκράτειρες και έπαιξαν ξεχωριστό πολιτικό ρόλο, πλάι στους άνδρες ή τους γιους τους. Τέτοιες ήταν η Αγία Ελένη, μητέρα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, η Ευδοκία, σύζυγος του Θεοδοσίου Β΄, η αυτοκράτειρα Θεοδώρα, σύζυγος του Ιουστινιανού, η Ειρήνη η Αθηναία και η Θεοδώρα, οι οποίες ως αυτοκράτειρες έδωσαν λύσεις στη μακρόχρονη διαμάχη της οικονομολογίας. Αρκετές βυζαντινές γυναίκες ακόμη διακρίθηκαν στα γράμματα, όπως η **Άννα Κομνηνή** στην ιστορία και η **Κασσιανή** στην υμνογραφία.

Όλες όμως οι βυζαντινές γυναίκες έπαιξαν έναν θαυμαστό ρόλο ως μητέρες και σύζυγοι και σ' αυτές ανήκει ένα σημαντικό μέρος της τιμής που η ιστορία απέδωσε σε πολλούς από τους γιους ή τους άνδρες τους.

- **Αντιμετωπίζουν οι σημερινές γυναίκες στην πατρίδα μας προβλήματα παρόμοια με εκείνα των βυζαντινών γυναικών;**
- **Ποιες από τις συνήθειες και αντιλήψεις που αναφέρονται στο μάθημα εξακολουθούν να υπάρχουν και σήμερα;**

4. Ο χριστιανισμός απελευθέρωσε τη γυναίκα

«Στο κήρυγμα του Ναζωραίου η γυναίκα βλέπει τον λυτρωμό της. Η νέα θρησκεία επηρέασε όλη τη βυζαντινή νομοθεσία. Βαθύτερα όμως ρίζωσε στο οικογενειακό δίκαιο. Με αυτό δίνει το χέρι στη γυναίκα και προσπαθεί να την ανεβάσει ψηλότερα από εκεί που την έβαλε το ελληνικό και το ρωμαϊκό δίκαιο. Αντιστέκεται, όσο της είναι βολετό, στις ασιατικές επιρροές και συνήθειες, που όσο πήγαιναν και έσφιγγαν πιότερο τη βυζαντινή κοινωνία».

Ρόζα Ιμβριώτη,
Η γυναίκα στο Βυζάντιο

5. Οι γυναίκες στη βυζαντινή τέχνη

Την εικόνα και τη δράση των βυζαντινών γυναικών βρίσκουμε αποτυπωμένη σε πολλά έργα όλων των μορφών της βυζαντινής τέχνης (υφαντά, κεντήματα, μικρογραφίες, ελεφάντινα κομψοτεχνήματα). Η Παναγία, σε διάφορες σκηνές του βίου της, είναι το κεντρικό πρόσωπο της βυζαντινής αγιογραφίας. Στις Άγιες γυναίκες είναι αφιερωμένοι πολλοί ναοί της Πόλης και της χώρας και σκηνές της ζωής και της δράσης τους ζωντανεύουν πολλές τοιχογραφίες των ναών. Κορυφαία έκφραση της κοινωνικής τους παρουσίας όμως αποτελούν τα γεμάτα ζωή ψηφιδωτά της πομπής των γυναικών (εικόνα 1) και της ακολουθίας της αυτοκράτειρας Θεοδώρας, στη Ραβέννα (δες κεφάλαιο 13).

6. Το γυναικείο πανηγύρι της Αγίας Αγάθης

«Κάθε χρόνο, στη γιορτή της Αγίας Αγάθης, γινόταν στην Κωνσταντινούπολη πανηγύρι που οργάνωναν οι γυναίκες υφάντριες και πλέκτριες της Πόλης. Ήταν αφιερωμένο σε όλες τις γυναίκες και στην Αγία, που τη θεωρούσαν προστάτισσά τους. Μαζί με τις θρησκευτικές και γιορταστικές εκδηλώσεις οι γυναίκες έκαναν εκεί αναπαράσταση της τέχνης τους και πουλούσαν τα προϊόντα τους, σε καλές τιμές. Γι' αυτό πολλές γυναίκες της Πόλης περίμεναν το δικό τους πανηγύρι για τα ψώνια τους».

Μιχαήλ Ψελλός, *Χρονογραφία*

7. Η εμφάνιση των βυζαντινών γυναικών

Οι Βυζαντινές περιποιούνταν τον εαυτό τους και πρόσεχαν ιδιαίτερα την εμφάνισή τους. Φορούσαν μακριά πολύχρωμα μεταξωτά φορέματα, ζωσμένα με χάρη στη μέση, με ζώνη απλή ή χρυσοκέντητη. Οι νεότερες άφηναν τα μαλλιά τους μακριά «να πέφτουν στους ώμους και να σκιρτούν στον άνεμο». Οι μεγαλύτερες τα έπλεκαν και τα συγκρατούσαν με ελεφάντινα χτένια και χρυσές ή ασημένιες στέκες.

Οι πιο πολλές στολίζονταν με χρυσά και αργυρά κοσμήματα² κι έβαφαν τα φρύδια και τα μαλλιά τους με φυσικά χρώματα, που έφτιαχναν μόνες τους. Και όλες σχεδόν χρησιμοποιούσαν αρώματα που παρασκευάζαν από βότανα και άνθη.

Κουκουλέ Φ., *Βυζαντινών βίος και πολιτισμός*

² Με κοσμήματα στόλιζαν τον λαϊμό, τ' αυτιά και τα χέρια τους.

40. Η βυζαντινή τέχνη

«Το Βυζάντιο, με τα έργα της τέχνης του, άφησε στον κόσμο τη μεγαλοπρεπέστερη και διαρκέστερη κληρονομιά του». (Στήβεν Ράνσιμαν)

Το Βυζάντιο έχει μείνει περισσότερο γνωστό σε μας και στην οικουμένη για την τέχνη του, η οποία αποτελεί καθρέφτη του πολιτισμού του. Η **βυζαντινή τέχνη**, σε όλες τις μορφές της, επηρεάστηκε από την αρχαία ελληνική και τη ρωμαϊκή, των οποίων αποτελεί συνέχεια. Επηρεάστηκε όμως και από την τέχνη των λαών της Ανατολής με του οποίους, στις περιόδους ειρήνης, ανέπτυξε καλές σχέσεις επικοινωνίας και πολιτιστικών ανταλλαγών.

Η βυζαντινή τέχνη στο μεγαλύτερο μέρος της είναι **θρησκευτική** και εκφράζεται με την αρχιτεκτονική των ναών, τις εικόνες, τις αγιογραφίες, τα ψηφιδωτά και τις μικρογραφίες. Σημαντική και πρωτότυπη όμως ήταν και η **λαϊκή** βυζαντινή τέχνη, σε όλες τις μορφές της.

Κέντρο της βυζαντινής τέχνης ήταν η Κωνσταντινούπολη. Για το κτίσιμο και τη διακόσμηση των ναών της Πόλης και των επαρχιών, από τα πρώτα βυζαντινά χρόνια, επιστρατεύτηκαν οι πιο ονομαστοί αρχιτέκτονες, τεχνίτες και ζωγράφοι. Αναζητήθηκαν ακόμη και χρησιμοποιήθηκαν τα καλύτερα υλικά, για τα οποία ξοδεύτηκαν πολλά χρήματα. Οι δραστηριότητες αυτές ήταν έντονες στις περιόδους ειρήνης και οικονομικής άνθησης του κράτους.

Το τελειότερο κτίσμα της βυζαντινής εποχής είναι ο ναός της **Αγίας Σοφίας**. Σ' αυτόν συνδυάζονται τα αρχιτεκτονικά στοιχεία του ορθογώνιου αρχαίου ελληνικού ναού και της πρωτοχριστιανικής βασιλικής με την καμπύλη του τρούλου, που συμβολίζει τον ουράνιο θόλο. Εξέλιξη του δικού της ρυθμού αποτελούν οι εκατοντάδες σταυροειδείς ναοί της μακεδονικής αναγέννησης, που κτίστηκαν σε όλη την αυτοκρατορία και σε άλλες χριστιανικές χώρες.

Παράλληλα με την αρχιτεκτονική αναπτύχθηκε στο Βυζάντιο η **ζωγραφική**, με πρώτη μορφή της την **αγιογραφία**. Στις περιόδους οικονομικής ακμής, το εσωτερικό των ναών διακοσμήθηκε με **ψηφιδωτές εικόνες** και **παραστάσεις**, που δίνουν ζωντάνια και αίσθηση βάθους στα εικονιζόμενα πρόσωπα και τοπία. Θαυμαστά δείγματα αυτής της τέχνης υπάρχουν στην Αγία Σοφία της Πόλης (εικόνα 15.1), στον Άγιο Δημήτριο της Θεσσαλονίκης, στον Όσιο Λουκά της

1. Η θεραπεία των αρρώστων, ψηφιδωτή τοιχογραφία. (Κωνσταντινούπολη, Μονή της Χώρας, 12ος αιώνας)

Βοιωτίας, στη Μονή Δαφνίου της Αττικής, στους ναούς της Κύπρου (εικόνα 37.3), κ.ά. Κορυφαία έκφρασή της όμως αποτελούν οι ψηφιδωτές παραστάσεις των αυτοκρατόρων Ιουστινιανού και Θεοδώρα στον ναό του Αγίου Βιταλίου, στη Ραβέννα της Ιταλίας (εικόνες 13.5 και 16.5).

Οι αρχιτέκτονες των ναών και των δημοσίων κτισμάτων επέλεγαν με προσοχή τους χώρους οικοδόμησής τους. Τα κτίσματά τους, κατά κανόνα, σέβονταν τη φύση και το περιβάλλον και διακρίνονταν για την αρμονία των γραμμών και των χρωμάτων τους. Μαρτυρία αυτής της επιλογής τους αποτελούν οι χώροι και η τέχνη οικοδόμησης των βυζαντινών **μοναστηριών**, που σώζονται ακόμη σε πολλά μέρη της πατρίδας μας, με πρώτα ανάμεσά τους εκείνα του Αγίου Όρους και των Μετεώρων.

Με τη **λαϊκή τέχνη** ασχολούνταν χιλιάδες Βυζαντινοί στα σπίτια και στα εργαστήριά τους. Κατασκεύαζαν οικιακά σκεύη από ξύλο, πηλό, χαλκό και σίδηρο, αλλά και κομψοτεχνήματα από χρυσό, άργυρο, γυαλί, ελεφαντόδοντο, πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια. Σ' αυτή διακρίθηκαν ιδιαίτερα οι **τεχνίτες της υπαίθρου**, οι οποίοι, με λιγότερα μέσα και περισσότερο μεράκι, έφτιαχναν όλα τα αναγκαία για τη ζωή τους πράγματα, από τα γεωργικά τους εργαλεία και τα οικιακά τους σκεύη ως και τα μουσικά τους όργανα.

Ισότιμα με τους άνδρες πρόσφεραν στη βυζαντινή τέχνη και οι γυναίκες, οι οποίες είχαν τα πρωτεία στη διακόσμηση των υφαντών, των κεντημάτων και της λεπτής χειροτεχνίας.

- Ποιες επιδράσεις δέχτηκε η βυζαντινή τέχνη; Με ποιες μορφές και με ποιους τρόπους εκφράστηκε;
- Σε ποιους τομείς διακρίθηκε η λαϊκή τέχνη και ποια υλικά χρησιμοποίησε;

2. Τεχνίτες σε βυζαντινό εργαστήριο της υπαίθρου.

3. Πολύτιμα αργυρά οικιακά σκεύη. (7ος αιώνας, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα)

4. Επιχρυσωμένο και εικονογραφημένο γυάλινο αγγείο. (11ος αιώνας, Βυζαντινό-χριστιανικό Μουσείο Αθηνών)

5. Ζευγάρι περικαρπίων κληρικού, από χρυσό και σμάλτο. (9ος - 10ος αιώνας, Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού, Θεσσαλονίκη)

6. Γυναίκες ασχολούνται με την κατασκευή υφασμάτων και κεντημάτων.

41. Η παιδεία στο Βυζάντιο

Η ανώτερη και η ανώτατη εκπαίδευση των Βυζαντινών γίνεται σε κρατικές και εκκλησιαστικές σχολές καθώς και στα πανεπιστήμια. Η βυζαντινή παιδεία ξεπέρασε τα όρια της αυτοκρατορίας και έδωσε το φως της σε όλη την Οικουμένη.

1. Ο Πατριάρχης Φώτιος (3ος αριστερά) συζητά με τους μαθητές του.
(Μικρογραφία από βυζαντινό χειρόγραφο, Μαδρίτη, Εθνική Βιβλιοθήκη)

Οι Βυζαντινοί εκτιμούσαν πολύ τα γράμματα και την εκπαίδευση και πίστευαν ότι είναι το μεγαλύτερο από τα αγαθά που μπορεί να κατέχει ένας άνθρωπος. Στην Κωνσταντινούπολη, από τον 5ο αιώνα, πέρα από τα βασικά σχολεία¹ της πόλης, λειτουργούσε το Πανδιδακτήριο² και άλλες ανώτερες σχολές. Ανώτατες σχολές λειτουργούσαν ακόμη, από τα πρώτα βυζαντινά χρόνια, στις μεγάλες πόλεις της αυτοκρατορίας, Αθήνα, Αλεξάνδρεια, Αντιόχεια, οι οποίες ήταν κέντρα ελληνικής παιδείας από τα αρχαία χρόνια.

Ο αυτοκράτορας Ηράκλειος και ο πατριάρχης Σέργιος ίδρυσαν τον 7ο αιώνα τις πρώτες **εκκλησιαστικές σχολές** στην Πόλη. Σκοπός τους ήταν να εκπαιδεύσουν τους μαθητές τους έτσι, ώστε να γίνουν ικανά στελέχη της εκκλησίας. Και οι δημόσιες σχολές όμως έδιναν στους μαθητές τους καλή θεολογική και κοινωνική μόρφωση.

Στη διάρκεια της εικονομαχίας τα εκκλησιαστικά σχολεία έπαψαν να λειτουργούν και η εκπαίδευση πέρασε περίοδο δοκιμασίας. Στα χρόνια της Μακεδονικής Αναγέννησης που ακολούθησαν όμως, ο **Πατριάρχης Φώτιος** και οι άλλοι μορφωμένοι κληρικοί, που δίδασκαν στο Πανεπιστήμιο και στην Πατριαρχική Σχολή, κατάφεραν να συνδυάσουν την

¹ **βασικό**: το σχολείο των πρώτων γραμμάτων (δες κεφάλαιο 12).

² Το Πανδιδακτήριο ίδρυσε στην Κωνσταντινούπολη ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος Β', με την επιμονή και τη φροντίδα της Ελληνίδας γυναίκας του Ευδοκίας, που καταγόταν από την Αθήνα.

κρατική με την εκκλησιαστική παιδεία και να διδάξουν στους μαθητές τους, με την ίδια επιτυχία, τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς και τη χριστιανική Βίβλο.

Τα μαθήματα που διδάσκονταν στις ανώτερες σχολές ήταν αριθμητική, γεωμετρία, μουσική, αστρονομία, φιλοσοφία, ρητορική και νομικά. Ιδιαίτερη σημασία οι Βυζαντινοί έδιναν στη σωστή προφορά της ελληνικής γλώσσας³. Σε κάποια τμήματά των σχολών αυτών διδάσκονταν και οι ξένες γλώσσες, τις οποίες μάθαιναν επιλεγμένοι σπουδαστές.

2. Βυζαντινοί ερευνητές σε βιβλιοθήκη.

Όλες οι βυζαντινές σχολές είχαν καλά οργανωμένες **βιβλιοθήκες** για τους μαθητές τους, αλλά και για άλλους αναγνώστες που ήθελαν να τις χρησιμοποιήσουν. Τα βιβλία ήταν σπάνια, αφού ήταν μόνο χειρόγραφα. Στις βιβλιοθήκες υπήρχαν οργανωμένα εργαστήρια, στα οποία καλλιγράφοι, λαϊκοί ή μοναχοί, αναλάμβαναν την αντιγραφή βιβλίων για τους αναγνώστες. Η τιμή τους ήταν ιδιαίτερα υψηλή, όταν ήταν εικονογραφημένα.

Οι **γυναίκες**, όπως αναφέρθηκε και αλλού⁴, δεν είχαν τις ίδιες ευκαιρίες εκπαίδευσης με τους άνδρες. Στη μακρόχρονη βυζαντινή ιστορία δεν αναφέρονται πουθενά σχολεία για γυναίκες. Μόνον οι κόρες των εύπορων οικογενειών μπορούσαν να παρακολουθήσουν μαθήματα στο σπίτι, που γίνονταν από ιδιωτικούς δασκάλους για τις ίδιες ή και τους αδελφούς τους. Παρ' όλα αυτά, πολλές από αυτές διακρίθηκαν στα γράμματα και πρόσφεραν πολλά στη βυζαντινή παιδεία και κοινωνία.

Στα χρόνια των Παλαιολόγων, κι ενώ το κράτος περνούσε περίοδο παρακμής, τα γράμματα και η εκπαίδευση παρουσίασαν σημαντική άνθηση. Ιστορικοί, συγγραφείς και δάσκαλοι, με πρώτο τον **Γεώργιο Πλήθωνα-Γεμιστό** στον Μιστρά, αφιερώθηκαν στη μελέτη των αρχαίων ελληνικών γραμμάτων και στη διάσωσή τους. Ήταν η τελευταία πνευματική αναλαμπή του Βυζαντίου, λίγο πριν τη δύση του, αφού όλα αυτά κράτησαν ως την Άλωση της Πόλης από τους Τούρκους. Μετά από αυτή, πολλοί βυζαντινοί λόγιοι που κατέφυγαν στην Ιταλία, μετέφεραν εκεί χειρόγραφα με αρχαία κείμενα. Έδωσαν έτσι τη σκυτάλη της κληρονομιάς της αρχαιότητας και του Βυζαντίου στη Δύση.

Το πιο σημαντικό για τη βυζαντινή εκπαίδευση, σε όλη τη διάρκεια ζωής της αυτοκρατορίας, είναι ότι δεν περιορίστηκε στα κρατικά όριά της. Πέρασε τα σύνορά της και **έφερε το φως και τα αγαθά της στους γείτονες λαούς και σε όλη την Οικουμένη**. Κι αυτή είναι η πιο μεγάλη προσφορά της στην ανθρωπότητα.

³ Γι' αυτό συχνά σχολίαζαν αρνητικά τους γραμματισμένους που μιλούσαν με άσχημη προφορά.

⁴ Δες κεφάλαιο 12.

- Ποιοι μαθητές των σχολών του Βυζαντίου νομίζετε ότι διδάσκονταν ξένες γλώσσες και γιατί;
- Πώς κρίνετε την οργάνωση και τη λειτουργία των σχολικών βιβλιοθηκών, για την εποχή τους;

3. Εκπαιδευτική διπλωματία

«Το αυτοκρατορικό Πανεπιστήμιο της Κωνσταντινούπολης συγκέντρωνε σπουδαστές απ' όλη την αυτοκρατορία, αλλά κι απ' όλο τον γνωστό ως τότε κόσμο. Σ' αυτό φοιτούσαν συχνά νεαροί πρίγκιπες και διάδοχοι του θρόνου των γειτονικών χωρών. Μαζί με την ελληνική παιδεία, πολλοί απ' αυτούς, φεύγοντας έπαιρναν μαζί τους για σύζυγο και κάποια βυζαντινή αρχοντοπούλα, που γνώρισαν στη διάρκεια της σπουδής τους στην Πόλη. Οι γυναίκες αυτές γίνονταν συχνά οι καλύτερες πρέσβειρες του Βυζαντίου στη νέα πατρίδα τους».

5. Η εκπαίδευση μετά την άλωση του 1204

«Η άλωση του 1204 αναστάτωσε όλο το εκπαιδευτικό σύστημα των Βυζαντινών. Ο ελληνισμός τότε βρισκόταν στην ύψιστη ακμή του. Ο μεγάλος κληρικός Ευστάθιος, επίσκοπος Θεσσαλονίκης, μόλις λίγο πριν είχε τελειώσει τα σχολιά του στον Πίνδαρο. Μετά την άλωση της Πόλης όμως οι δάσκαλοι σκορπίστηκαν, οι σχολές τους εξαφανίστηκαν και τα βιβλία τους καταστράφηκαν από τις φλόγες των Λατίνων».

Στήβεν Ράνσιμαν, *Βυζαντινός πολιτισμός*

42. Η γλώσσα των Βυζαντινών

Η γλώσσα των Βυζαντινών, στη διάρκεια της χιλιόχρονης ζωής της αυτοκρατορίας, πέρασε από διάφορα στάδια εξέλιξης και πήρε σχεδόν τη μορφή που μιλάμε σήμερα. Το Βυζάντιο, δηλαδή, έγινε ο κρίκος που ένωσε την αρχαία με τη νέα ελληνική γλώσσα.

Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία ήταν κράτος πολυεθνικό. Στην επικράτειά της ζούσαν πολλοί λαοί, οι οποίοι μιλούσαν διαφορετικές γλώσσες. Γνωστότερες από αυτές ήταν η **λατινική**, στην οποία γράφονταν οι νόμοι του κράτους και οι αποφάσεις των αυτοκρατόρων και των δικαστών, και η **ελληνική**, την οποία μιλούσε το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων της αυτοκρατορίας, ιδιαίτερα των ανατολικών περιοχών. Μετά τη μεταφορά της πρωτεύουσας στην Κωνσταντινούπολη, επικρατέστερη γλώσσα έγινε η ελληνική, η οποία με τον καιρό πήρε τη θέση της λατινικής στη διοίκηση και στη νομοθεσία του **βυζαντινού**, τώρα, κράτους.

Η ελληνική γλώσσα όμως δε μιλιόταν και δε γραφόταν ομοιόμορφα από όλους. Στην Κωνσταντινούπολη, για παράδειγμα, που αποτελούσε το κέντρο της βυζαντινής αυτοκρατορίας, στον χώρο της αγοράς, του λιμανιού και των εργαστηρίων μιλιόταν η απλή αφρόντιστη ελληνική γλώσσα, με φτωχό λεξιλόγιο και αρκετές ξένες λέξεις. Στις υπηρεσίες του παλατιού και του κράτους, στις σχολές και στην εκκλησία, όμως, μιλούσαν κι έγραφαν μίαν άλλη μορφή γλώσσας, που έμοιαζε περισσότερο με την αρχαία ελληνική. Αυτή τη γλώσσα, που ήταν δύσκολα κατανοητή από τους απλούς πολίτες, χρησιμοποιούσαν περισσότερο οι μορφωμένοι βυζαντινοί και οι υπάλληλοι του κράτους.

Η αναγέννηση των γραμμάτων στα χρόνια των Μακεδόνων αυτοκρατόρων έδωσε κα-

1. Εικόνα της Γέννησης, με ποιμένες, αγγέλους και μάγους.
(Βυζαντινό – Χριστιανικό Μουσείο, Αθήνα)

1.α. Ο ψαλμός της Γέννησης

*Η Παρθένος σήμερα
τον Υπερούσιον¹ τίκτει²
και η γη το σπήλαιον
τω απροσίτω προσάγει³.*

*Άγγελοι μετά ποιμένων δοξολογούσι,
μάγοι δε μετά αστέρος οδοιπορούσι.*

*Δι' ημάς γαρ εγεννήθη, παιδίον νέον,
ο προ αιώνων Θεός.*

Ρωμανός Μελωδός, 6ος αιώνας

¹ **υπερούσιος**: αυτός που ξεπερνά την ανθρώπινη ουσία, ύπαρξη.

² **τίκτει**: γεννάει.

³ **προσάγει**: προσφέρει.

λύτερες λύσεις σ' αυτό το πρόβλημα. Οι νέοι νόμοι και τα βιβλία γράφθηκαν σε απλούστερη γλώσσα και τα παλαιότερα κείμενα μεταφράστηκαν και σχολιάστηκαν, για να γίνονται κατανοητά από τους αναγνώστες τους. Η λειτουργία περισσότερων σχολείων, σχολών και βιβλιοθηκών, ακόμη, βοήθησε στην καλλιέργεια και την απλοποίηση της γλώσσας. Την ομιλούμενη τότε μορφή της, που σε μεγάλο βαθμό μοιάζει με τη σημερινή νεοελληνική, δείχνουν τα ακριτικά τραγούδια αυτής της εποχής.

Για την ευκολότερη ανάγνωση των κειμένων, αλλά και για την οικονομία στον πάπυρο, που μετά την κατάκτηση της Αιγύπτου από τους Άραβες είχε γίνει σπάνιο και ακριβό είδος, εφαρμόστηκε, αυτή την περίοδο, η **μικρογράμματη γραφή**, που έχουμε σήμερα. Η χρήση της έγινε ευχάριστα δεκτή από τους αναγνώστες και καθιερώθηκε σε σύντομο χρόνο. Όσα αρχαία βιβλία και χειρόγραφα δεν αντιγράφηκαν τότε με τον νέο τρόπο γραφής έπαψαν να χρησιμοποιούνται και με τον καιρό ξεχάστηκαν ή χάθηκαν.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την άλωση της Πόλης από τους Φράγκους, οι κρατικοί χώροι που μιλιόταν ή διδασκόταν η αρχαία μορφή της γλώσσας (Παλάτι, σχολεία, Σχολές, Πανεπιστήμιο) έπαψαν να λειτουργούν. Οι διωγμένοι από τους Λατίνους άρχοντες και δάσκαλοι βρέθηκαν ανάμεσα στον λαό και προσάρμοσαν τον λόγο και τα κείμενά τους στη δική του απλούστερη και πιο κατανοητή από όλους γλώσσα. Η απλοποίηση αυτή συνεχίστηκε και μετά την ανάκτηση της Πόλης, ως τα χρόνια των Παλαιολόγων, όπου η γλώσσα πήρε σχεδόν στη μορφή που μιλάμε σήμερα.

⁴ **διπλοεντέλιος**: αυτός που έχει στο άλογό του διπλά στολίδια για το στήθος του.

⁵ **επιθυμώ**: μου λείπει.

2. Εικονογραφημένη, χειρόγραφη βυζαντινή Βίβλος με μικρογράμματο και μεγαλογράμματο τρόπο γραφής. Το μικρογράμματο κείμενο ξεκινά: «εν αρχή ην ο λόγος». (Βυζαντινό – Χριστιανικό Μουσείο, Αθήνα)

3. Βιογραφικό του Πτωχοπρόδρομου

Από μικρόθεν μ' έλεγε ο γέρων ο πατήρ μου:
 –«Παιδί μου, μάθε γράμματα και ωσάν εσέναν έχει.
 Βλέπεις τον δείνα, τέκνον μου; Πεζός περιεπάτει
 και τώρα διπλοεντέλιος⁴ και παχυμουλαράτος.
 Αυτός, όταν εμάνθανε, υπόδησιν ούκ είχε
 και τώρα, βλέπεις τον; Φορεί τα μακρομύτικά του».

Κι έμαθον τα γραμματικά μετά πολλού του κόπου.
 Αφού δε τάχα γέγονα γραμματικός τεχνίτης,
 επιθυμώ⁵ και το ψωμίν και του ψωμιού τη μάναν.
 Υβρίζω τα γραμματικά, λέγω μετά δακρύων:
 –Ανάθεμαν τα γράμματα, Χριστέ, και όπου τα θέλει.

Θεόδωρος Πρόδρομος (12ος αιώνας)